

i den Henseende, at der intetsteds vil findes mere Offerberedvillighed end netop i denne Sal og i det danske Folk i det Hele, og det er tillige mit Haab og mit Ønske, fordi jeg tror at det er en Nødvendighed, at vi ikke skilles ad, inden vi ere komne til i alt Fald alvorlig at have begyndt det Værk, som vi ikke kunne undlade at fremme. Jeg tror, at ved at anstrenge alle vore Kræfter og gjøre Alt, hvad der staar i vor Magt i Henseende til at skaffe det bedst mulige Forsvar for vort Fædreland til Veie, dermed bidrage vi mægtig til at styrke den Mand, hvorpaa Folkets Livskraft beror. Og endnu til Slutning dette: min Forsynstro i det Mindste er saaledes, at naar vi, hvad enten Salen er om enkelt Mand eller et helt Folk, til det Yderste anstrenge de Gæver og Kræfter, der ere nedlagte hos os selv, da, men ogsaa kun da, kunne vi med Haab og Tryghed lægge vor Sag i den høiere Styrelses Haand.

Winther: De Udtalelser, som vi Alle med Glæde i dette Dieblik hørte, deles vistnok af Alle her i Salen og trindt om i Landet. Det kommer kun an paa, at man veed at sætte sit Maal klart, at man veed, hvilke Kræfter der kommer med os, og hvorledes de stille sig til os. Der er et Spørgsmaal, som det ærede Medlem bragte paa Bane, og som ogsaa for ethvert Menneſte i Danmark, der har Fædrelandet hjært, er et af de vigtigste, og det er Forholdet til vore tabte slesvigske Brødre. Det ærede Medlem troede, at en stærk Rustning her i Landet skulde kunne fremſkynde Løsningen af dette Spørgsmaal. Det forekommer mig, at man snarere maa antage det Modſatte. Det synes mig, at ogsaa den nuværende Regjering gjennem den ærede Krigsminister, da han forelagde Forslag til Hærens Ordning, antydede, at der var Forhold tilſtede, som gjorde, at vi i dette Dieblik ikke kunne udføre den Plan for vort Forsvarsvæſen, som han mente maatte udføres i Tidens Løb, at der navnlig var et Punkt, hvor vi paa Grund af Forholdene ikke nu kunne komme til at anlægge Befæstninger. Saavidt jeg kunde forſtaa ham, maatte det være paa Faſtlandet, og jeg tror, at hans Mening dermed maa have været den, at ligeoverfor det slesvigske Spørgsmaal var det mulig tjenligere, at der i dette Dieblik ikke blev ſaa at ſige viiſt Lænder imod dem, som nu have Slesvig i deres Haand. Jeg tror alſaa, at den nuværende Regjering dog noget har Die for den Stilling, hvori vi ſtaa, ſkjøndt dens Udtalelser i det Hele taget efter min Mening ikke have været klare nok. Der er derimod idag fra det ærede Medlem for Præſtø Amts 6te Valgfreds (Bojſen) fremkommet Udtalelser, som i høj Grad have tilfredsſtillet mig. Det ærede Medlem har nemlig ſagt, at han troede, at en Betingeſe for at gaa ind paa Bevillingen til de af Regjeringen forelagte Befæstningsplaner maatte være den, at Regjeringen klart udtalte ſig om ſin Politif. Jeg

har, hver Gang denne Sag har været for, og navnlig forſaa vidt Hærløven har været for i de foregaaende Aar, udtalt, at det forekom mig at være en Pligt fra det herværende Flertals Side, at de opfordrede Regjeringen til en ſaadan Udtaleſe. Nu ſagde det ærede Medlem, at hans Udtalelser, troede han, deltes af Mange; det tror jeg ogsaa, og dette har været mig et glædeligt Fingerpeg paa, at der nu ogsaa fra Flertallets Side heri Salen er en Erkjendte af, at en ſaadan Udtaleſe nødvendigvis maa ſte, før vi gaa til Bevillingen af diſe ſtore Pengemidler. Men dette var ikke det Gneſte, som glædede mig ved denne Udtaleſe. Det ærede Medlem gjennemgik adſkillige Punkter af Befæstningsplanen og yttrede navnlig om to af dem, at han fordrede Klarhed over vor politiſke Stilling ligeoverfor viſe Magter, før han kunde gaa ind paa Befæstningen af diſe to Punkter, nemlig overfor vore Naboer mod Syd og Vſt. Jeg vil kun ſige, at jeg haaber, at naar den Forhandling kommer frem, ſom jeg venter vil komme efter de Udtalelser, der ere fremkomne fra det ærede Medlem, ſaa vil man i det Hele have at vide, hvad der i det Hele taget er Regjeringens Plan med Hensyn til vore politiſke Beſtræbelſer og vore politiſke Forhold til alle Magter i Europa. Jeg antager, at det da med Nødvendighed vil viſe ſig, at naar vore Kræfter ikke ere andre, end de ere, maa det være Formaalet at komme til en anerkjendt neutral Stilling i Europa. Derſom denne Unſkuelfe ſkulde deles af det herværende Flertal eller man under Forhandlingen ſkulde udtale ſig i denne Retning, vilde jeg hilſe dette ſom et Haab om Danmarks Nedning. Det ærede Medlem for Ribe Amts 4de Valgfreds (Zermanſen) ſagde, at vi hverken kunde fremtvinge eller fremſkynde Løsningen af det slesvigske Spørgsmaal. Jeg tror dog, at vi ere iſtand til at udfkyde dette Spørgsmaal, og jeg mener, at vi ſkulde vogte os derfor. Saavel med Hensyn til dette Spørgsmaal ſom med Hensyn til Spørgsmaalet om Beſtræbelſerne for en anerkjendt neutral Stilling i Europa, veed jeg vel, at der er Nogle, der tro, at diſe Spørgsmaal bedſt løſes, naar vi ſtaa, ſom et æret Medlem ogsaa idag har ſagt, ikke ſom en Ligger, men stærkt ruſtede. Jeg tror imidlertid, at det slesvigske Spørgsmaal og Spørgsmaalet om en gunſtig Stilling i Europa for os kun løſes ſamtidig, og derſom de ikke kunne løſes ſamtidig, veed jeg ikke, naar der overhovedet ſkal være Udfigt til at faae dem løſte. Jeg ſkal iøvrigt bemærke i Anledning af det Foredrag, ſom vi hørte af det ærede Medlem for Præſtø Amts 6te Valgfreds (Bojſen), at den Udtaleſe, der kom fra ham idag, efter min Unſkuelfe vil blive Grundlaget for den hjerteligſte Forſtaaelfe mellem Alt, hvad der er ſandt Demokrati i Danmark. Det, der har ligget mellem de forſkjellige Dele af Folket, er Spørgsmaalet om Bædningsvæſenet og Befæstningsvæſenet